

Motto:

*„Dej nám svůj
pokoj, Pane,
v den,
který nemá večera.“*

Svatý Augustin

Úvodní slovo

Příroda kolem nás se pomalu ukládá k zimnímu spánku. Možná pro leckoho z nás je to ideální příklad, jak vyřešit ne jeden problém: uzavřít se v ústraní, počkat, až se přeženou všechny ledy a vánice, a pak zase v pohodě vyjít do jarně rozkvetlého idylického světa.

Bohužel však nejsme lední medvědi. Naše problémy nás nakonec dostihnou, nezmizí tím, že před nimi zavřeme oči, nevyřeší se samy od sebe.

Svět, ve kterém žijeme, rozhodně není jednoduchý. Jeho „globální problémy“ my asi nevyřešíme. Ale jsou i různé záležitosti a starosti, které se nás bezprostředně dotýkají. Jistě bychom mohli každý sestavit kratší či delší seznam toho, co

ROČNÍK V.
15. listopadu 1998

3



Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

nás pálí – ve společnosti, v církvi, ve farnosti i jinde. Někdo vidí řešení v tom, že tento seznam skutečně sestaví, a pak předloží k vyřešení jiným. Jiný se v rámci svých možností přihlásí ke své odpovědnosti rovnou a nabídne svoje síly a schopnosti, aby se věci alespoň o kousek posunuly dál.

Tato druhá možnost se zřejmě jeví jako smysluplnější. Když se nebudeme zdráhat využít každý svého obdarování ve prospěch nás všech, není možné, aby se nepodařilo zvládnout to, co často tíží leckoho z nás.

A tak chci na závěr vyslovit na adresu vás všech tuto prosbu: Přemýšlejte o tom, kdo a v čem byste mohli nabídnout svoje síly a možnosti ve prospěch farního společenství. Přemýšlejte i o tom, komu byste svěřili svou důvěru, aby mluvil a jednal i vaším jménem tam, kde to bude zapotřebí.

Pokusíme se v následujících měsících shromáždit okruh těch, kteří se navzájem podělí o odpovědnost a starostlivost o různé formy života naší farnosti. V čem a jak, to bude do značné míry záležet na vás.

Prosím vás o modlitbu za zdar tohoto snažení a všechny vás srdečně zdravím.

Váš Petr Vrbacký

Informace

aktuální dění ve farnosti

■ Adventní zastavení

V sobotu 5.12. od 9 hod. proběhne půldenní manželská obnova. Obsahem bude promluva o adventu a vánocích v rodině, modlitba, adorace. První část se uskuteční v kostele a druhá při čaji s občerstvením na faře nebo v sakristii. Obnovu povede O. Petr Vrbacký. Předpokládáný konec něco po dvanácté.

■ **Ministranti** zvou mezi sebe nové kamarády. Zájemci jsou očekáváni na ministrantské schůzce, která se koná každou středu od 16 hodin na faře - Lidická 6.

■ Zdobení perníčků

Jako každý rok i letos zveme srdečně všechny děti a mládež na zdobení perníčků (na mikulášskou besídku). Akce se uskuteční v neděli 29. listopadu od 15 do 17 hod. na faře na Lidické 6.

■ Mikulášská besídka

V neděli 6. prosince se uskuteční mikulášská besídka pro děti a mládež naší farnosti. Besídka začne v 15 hod. v tělocvičně studentského domova Petrinum na Veverí 15. S sebou je nutno si vzít **přezůvky**. Předpokládáný konec besídky je v 17:30 hod. Srdečně jsou zváni i rodiče dětí.

Mikulášská besídka pro nejmenší se bude konat ve středu 2. prosince v 16:30 v boční kapli našeho kostela.

■ Silvestr 98

Jsi stár víc jak 15 let, nevíš, jak naložit s letošním Silvestrem, a máš chuť vyrazit si s mládeží od sv. Tomáše na hory? Zde je příležitost. Zveme tě na akci Silvestr 98. Proběhne ve dnech 27.12. - 2.1. v jednom zapadlém městečku na Šumavě. Předpokládaná cena je 650 Kč na osobu. Počítej s tím, že zima bude krutá (i uvnitř). Přihlas se co nejdřív. Kapacita fary, kde budeme bydlet, je omezená. Těšíme se na tebe. Bližší informace získáš u Čolka (tel. 57 04 46) nebo u Jany (tel. 52 05 84).

■ Upozornění

Chceme poprosit tentokrát všechny návštěvníky kostela, aby si všímali alespoň v rámci svých možností toho, co se v kostele děje kolem nich. Čas od času totiž kostel utrpí „nájezdem“ někoho, kdo tam nepřichází s poctivými úmysly. Tak jednu neděli naráz zmizí celá hromada Katolického týdeníku, jinou během mše někdo popíše zeď v předsíni kostela, jindy zase si kdosi „splete“ svůj dávno neplatný kancionál s novým na lavici a odnese si jej pryč z kostela. A mohlo by se ještě pokračovat. Kostel je náš a bude takový, jaký si uhájíme.

Praha 23.10. – 25.10.1998

reportáž

Nápad vyrazit s romskými dětmi do Prahy vznikl těsně po prázdninách a nakonec jsme ho zrealizovali koncem října. Po zvážení různých variant dopravy jsme se nakonec rozhodli použít auta, ukázalo se to být nejlevnější. Tímto zároveň děkujeme

Orkovi za zapůjčení vozu značky Dacia. Cesta tam i zpět proběhla až na občasné zabloudění (nejeli jsme po dálnici, neboť jsme neměli dálniční známky), nefungující stěrače, jedny hodiny a jedno zvracení celkem v pohodě. Na zpáteční cestě jsme se dokonce zastavili na obědě v motorestu U tří lip poblíž Skuhrova u Havlíčkova Brodu. Motorest vřele doporučujeme, prostředí čisté, ceny mírné, obsluha téměř blesková.

A vlastní pobyt v Praze? Bydleli jsme u jezuitů na Ječné. Ubytování nám zařídil náš nový kaplan otec Jaroslav. Na prohlídku města jsme měli především sobotu. S některými kluky jsme vyrazili do ulic už v pátek večer a jen jsme přešli první křižovatku, zastavila nás městská policie s dotazem, co s těmi dětmi děláme tak pozdě večer venku (bylo asi 9.30 večer), kde jsme je vzali, kam jdeme a jak jim chceme dokázat, že nekecáme. Když však viděli, že nás jen tak snadno z něčeho neobviní, nechali nás jít.

V sobotu jsme byli venku celý den, i když dopoledne pršelo. Kluci chtěli především vidět Havla (pokud možno si k němu zajít na čaj), to se však k jejich velkému zklamání nepodařilo. Přesto jsme toho stihli dost. Pro představu uvádím výčet nejzajímavějších atrakcí, jak mi je někteří vyjmenovali tři dny po návratu do Brna: metro (obzvláště jezdící schody, nepřitažlivější byla jízda po zábradlí včetně občasného vypínání schodů), zoologická zahrada (ze zvířat zaujali především slon, gorila, lachtan, hroznýš, lev, fenek), hrad (prohlédli jsme si kostel a hrobky českých králů), Zlatá ulička (v ní spousta krámků se starožitnostmi, meči, kušemi aj., někteří neustále chtěli, abychom jim koupili

třeba brnění v ceně několik tisíc), Staroměstský orloj s apoštoly (k tomu jsme museli utíkat, abychom stihli odbíjení páté hodiny), Karlův most (na něm se konala večerní stezka odvahy) a Vltava. Ještě jsme chtěli vyjet na Petřín, jenže lanovka byla mimo provoz.

V neděli ráno jsme byli v kostele u Ignáce, kluci se chovali přímo vzorově. O zpáteční cestě už byla řeč, a tak zbývá jen dodat, že jsme se po příjezdu a odevzdání dětí spěchali vyspat, poděkovat řidičům Rost'ovi a Bandifenovi a také Heleně, která se k nám připojila v Praze a moc nám pomohla.

Marabu

s přispěním některých účastníků akce

Povídání

s paní Turečkovou

Květinovou výzdobu v našem kostele nedělají noční skřítkové, jak by se snad někdo mohl domnívat. Už dlouhá léta zdobí náš kostel paní Turečková, kterou jsme místo poděkování za tuto tichou a skromnou službu chtěli potrápit několika otázkami.

Paní Turečková, ráda bych se Vás zeptala na ...

Ale prosím vás, o mně nic nepište, já tady nejsem žádná významná osoba. Ale vás si dobře pamatuji - vždycky na ranní mši - holčička s copánky a školní taškou.

Tak to už tady musíte být hodně dlouho...

No jo, už to bude skoro pětatřicet let.

A po celou tu dobu se u nás v kostele staráte o kytičky?

Inu starám - jak se dá. Dřív s tím bývalo hodně práce. Nazdobit hlavní oltář, obětní stůl a před něj velkou kytku. A taky na boční oltáře se dávaly na každý dvě vázy - a ty byly pořádně těžké. Ale teď jsou květiny tak drahé, že na všechno nevyjde. A já vidím, že je potřeba peněz na mnoho jiných prací pro kostel.

A pomáhá vám někdo, nebo to všechno zvládáte sama?

Vždyť toho tolik není (kostelník David nám prozradil, že paní Turečková tráví každou sobotu v kostele dobré čtyři hodiny - pozn. redakce). Někdy mně přijdou pomoci vnučky, a taky když se tu malovalo a bylo té práce víc, to mi pomáhala jedna paní z Lesné. Víte, on je to vlastně velký dar, že tady můžu takhle sloužit. Každý den je dar. Já se ráno probudím a řeknu si: to je krásný den. Člověk sice cítí, že tu a tam něco pobolívá, něco už tak nefunguje, jak by mělo, že by to prostě chtělo generálku (asi jako ta naše fara), ale dokud můžu...

Děkujeme Vám, paní Turečková, a vyprošujeme hodně síly, zdraví a Božího požehnání (i když tu generálku Vám zařídit nezvládnem).

Sv. Tomas open 98

V sobotu 17. října 98 se konalo v našem kostele setkání mladých pořádané komunitou Emmanuel.

Byly pozváni nejen všichni, kteří se letos účastnili pouti do Altöttingu, ale i další. Jak název napovídá, setkání bylo otevřeno

všem. Záměrem organizátorů bylo shromáždit všechny, kteří jsou ochotni společně s Emmanuelem podnikat nejrůznější akce, ke chválám a evangelizaci. Vše vypuklo v devět hodin ranními chválami za doprovodu písní. Poté následovalo vyučování, svědectví a adorace.

Po obědě byly křižovatky o evangelizaci v dnešním světě. Podle přednášejících Aleše s Veronikou má evangelizace dvě složky: evangelizaci životem, kterou zná každý z nás, a potom evangelizaci hlásáním, která je pro nás možná trochu novinkou. V křižovatkách zazněla také výzva Svatého otce ze Svatého Kopečku, aby i každý z nás, dle svých možností, tuto evangelizaci hlásáním uplatňoval.

Na závěr čekalo účastníky malé překvapení: přednášející je vyzvali, aby se společně vyšlo do města v duchu myšlenky: když nejdou lidé hledat Boha do kostela, jde kostel za nimi. Asi 50 mladých se postavilo na rohu Moravského náměstí naproti kavárně Belevoue a za zpěvu písní zviditelňovalo Kristovo živé tělo - církvev. Někteří kolemjdoucí se se zájmem zastavovali a nevěřicně, ale s radostí se ujišťovali, že shromáždění jsou skutečně katolíci. Mnozí diskutovali, nebo se připojili k modlitbě.

Myslím si, že tato zkušenost být evangelizátorem, hlasatelem Kristova království, byla pro mnohé důležitým krokem od pohledu na sebe k pohledu na lidi okolo a zkušeností být Božím svědkem.

Celé setkání bylo zakončeno mší svatou, na které kázal otec Petr Karas, náš bývalý kaplan.

Ládíček

Slovo nemocným

Bože můj, proč jsi mne opustil?

(Mt 27,46)

Lidský život trvá maximálně několik desetiletí. Na jeho počátku se nám zdá každý týden, měsíc a rok dlouhou dobou, ale čím jsme starší, tím se nám naopak všechno zdá stále kratší. Máme dojem, že čas běží mnohem rychleji než dřív. Když se podíváme na prožitý život, uvědomujeme si, že si už nevzpomínáme tak často na to, co v něm bylo nepříjemné a bolestné, ale že nám v paměti zůstalo hlavně to, co bylo příjemné a dobré. V přítomné době však poznáváme, že čím jsme starší, tím prožíváme větší množství nepříjemností nebo bolestí, které nám ztěžují život. Denně se s nimi musíme vyrovnávat a hledat jejich smysl.

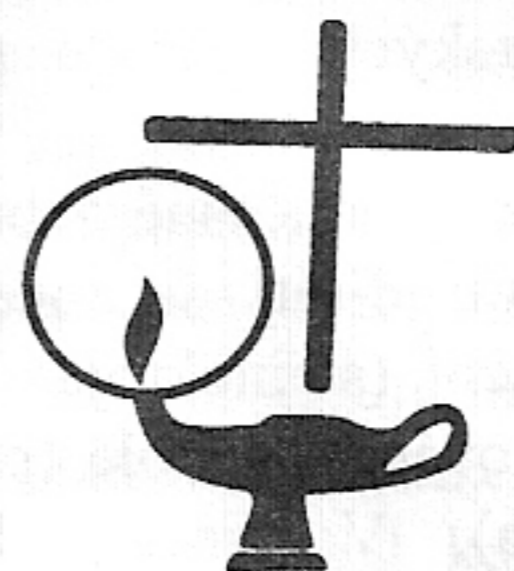
Na náš pozemský život se můžeme dívat jako na cestu, která vede do věčného života, který je dokonalý a šťastný, protože je to život u Boha a s Bohem. Na naší pozemské cestě se střídají radosti i bolesti, snadné a obtížné úseky. Když se nám daří dobře, tak ani nevnímáme ubíhající čas, ale když je to těžké, tak se nám zdá každá hodina velmi dlouhá. Tehdy nás může napadnout otázka, proč nás Pán Bůh, který nás má rád, tak zkouší. Je přirozené, že Bůh nejvíc miluje svého jednorozeného Syna, a přesto dopustil, aby trpěl a zemřel na kříži. On nás svým utrpením vykoupil z hříchů, zajistil nám vše, co je nutné k dosažení

věčného života, vstal z mrtvých a usedl po Boží pravici. V celé události byl jasný záměr. I naše utrpení má tedy plný smysl. Dnes ho třeba nechápeme, těžko se s ním vyrovnáváme, ale jednou dokonale oceníme všechno, co jsme prožili.

Každý z nás dělá všechno, co je v jeho silách, aby se vyhnul utrpení, zachoval si zdraví a tím i soběstačnost. Je to přirozená vlastnost každého člověka. Když je však situace taková, že se neumíme utrpení vyhnout a musíme ho snášet, máme si být vědomi, že nejsme opuštěni, ale že Pán je s námi, neopouští nás a pomáhá nám prostřednictvím lidí, které nám posílá. Každá bolest spojená s jeho bolestí má trvalou hodnotu, která nezanikne a se kterou se jednou na věčnosti setkáme.

Když naše nemoc trvá dlouho, když kolísá a uzdravení se nám jeví neskutečné, zmocňuje se nás malomyslnost. Někdy ji úspěšně přemáháme, ale někdy se s ní neumíme vyrovnat. V té chvíli nám nejvíc pomůže, když ji přijmeme jako kříž, který neseme, ale který je velmi těžký. Takovým postojem dosáhneme klidu, vyrovnanosti a spokojenosti. Naše síly se obnoví a budeme schopni snadněji prožívat to, čemu se nemůžeme vyhnout.

O. Josef Šik



Z farní charity

Poděkování Bohu

Děkujeme Pánu za velikou milost, že jsme mohli být nedávno svědky zázraku Božího milosrdenství. Modlili jsme se vytrvale za pokřtěnou paní, která po celý život neuznávala a odmítala církev. Teprve krátce před smrtí souhlasila s návštěvou kněze. Brzy po přijetí svátostí upadla do bezvědomí a asi za dva dny v klidu zemřela.

Znovu chválíme a velebíme Boha za tento zázrak obrácení a vyslyšení našich proseb.

*Dobrovolníci farní charity
u sv. Tomáše*

Adopce na dálku

Všichni naši sponzorští rodiče indických dětí měli možnost setkat se opět se sestrou Marií Goretti a její spolupracovnicí Priscillou Rosario. Schůzka se uskutečnila v sobotu 26. září odpoledne v Brně na Petrově. Pozvánky rozesílala Arcidiecézní charita Praha, jejíž ředitel Ing. Jaroslav Němec a zodpovědná pracovnice pro adopci na dálku paní Marie Zemanová se také schůzky zúčastnili. Indické sestry přivezly videokazetu, která přítomným přiblížila prostředí, v němž děti žijí, a způsob, jak se vzdělávají. Schůzka končila odpověďmi na dotazy sponzorských rodičů a předáváním dárků a dopisů.

Příspěvek (v současné době 4 000 Kč ročně) zajišťuje dítěti školné, pomůcky do školy, ošacení (stejnokroje), ale i jídlo a někdy i ubytování ve škole (pokud nemá vlastní rodinu). V diecézi Karvar na

jihozápadě Indie, odkud je nejvíc našich sponzorských dětí, pracuje sestra Maria Goretti, která koordinuje v celé diecézi sociální programy, ale hlavně se stará o vzdělávání (23 programů pro 5 000 dětí). Se svými spolupracovníky vyhledává děti z chudých rodin, které by bez pomoci zvenčí nemohly navštěvovat ani základní školu. Zůstaly by negramotné jako většina jejich rodičů a tedy bez šance najít stálé zaměstnání. Ovšem ani po vyjití základní školy nemají děti žádnou kvalifikaci, a proto se sestra Maria Goretti pustila do výstavby učňovské školy. Pro začátek se zde děti vyučí elektrikáři a švadlenami. I na výstavbu této školy prosí sestra o příspěvky. Dárci jen v naší zemi už „adoptovali“ na 800 indických dětí. Další kontakty udržuje sestra Maria Goretti s Belgií, Holandskem, Slovenskem a španělskými zdravotnickými institucemi.

Podle zkušeností je lépe platit celou částku najednou nebo ve dvou splátkách (Arcidiecézní charita odesílá peníze dvakrát ročně - na jaře a před Vánocemi). Pokud někdo chce dát dítěti nějaký dar, výše není samozřejmě omezena. Dárky však mohou být pouze finanční. Je to proto, aby měly všechny děti věci přibližně stejné úrovně, a také proto, že např. v Indii si děti hrají úplně jinak než u nás a neocenily by evropské hračky.

Sestra Maria Goretti s sebou přivezla materiály dalších dětí, které čekají na adopci. Pro ty, kdo by se chtěli k tomuto programu připojit, stačí zatelefonovat na číslo 02/24250985 nebo poslat písemnou žádost na adresu: Arcidiecézní charita Praha, Londýnská 44, 120 00 Praha 2. Charita Praha zájemce zaregistruje, pošle složenky a po obdržení platby potvrdí částku jako charitativní dar, který je možno odečíst

od základu daní. Současně noví zájemci obdrží materiály o dítěti nebo rodině a dopis, který platí jako potvrzení závazku platit po dobu jednoho roku. Každý rok je možno tento závazek zrušit nebo v něm pokračovat.

Pro doplnění všech těchto informací upozorňujeme, že dobře funguje i „evropská větev“ adopcí, a to v Litvě a Lotyšsku. Počet sponzorovaných dětí v této oblasti činí asi 60 a příspěvek je s ohledem na tamní ceny vyšší - činí 5 000 Kč ročně. Záleží zcela na každém zájemci, pro kterou oblast se rozhodne. Na závěr ještě opakujeme přehled plateb pro:

- Indii 4 000,- Kč ročně / var.sym. 73.4
- Litvu, Lotyšsko
..... 5 000,- Kč ročně / var.sym. 73.3
- školu v Indii neomezeně / var.sym. 76

Domov sv. Markéty

uspořádal v úterý 20. října den otevřených dveří k příležitosti výročí pěti let působení a svátku patronky domova sv. Markéty Alacoque. Domov působí v Brně od 1. listopadu 1993. Poskytuje ubytování matkám s dětmi v sociální a bytové tísni na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však na jeden rok, doplněné resocializačním programem, sociálním poradenstvím a materiální pomocí. Za pět let svého působení poskytl Domov 3 121 službu a ubytování 201 matce a 332 dětem. Kapacita 29 bytů (96 lůžek) zdaleka nestačí pokrýt žádosti o ubytování matek s dětmi, které žijí v nevyhovujících sociálních a rodinných podmínkách, nebo těch, které se ocitly bez domova. Aby bylo možno pomáhat dalším matkám s dětmi v řešení jejich nelehké situace, potřebuje Domov sponzory a dárcce, kteří by se chtěli podílet na financování jeho činnosti.

Dne otevřených dveří se mj. zúčastnil ředitel Diecézní charity Brno Ing. Oldřich Haičman, brněnský děkan otec Josef Brychta a zástupce sociálního odboru Magistrátu města Brna. Po prohlídce Domova zpestřily program svým vystoupením šermířské skupiny ASMÓDEUS a GUISCARD. Mgr. Václav Baur přednesl báseň Jaroslava Vrchlického „Stín“ a pro děti zahrál loutkovou pohádku „Hříčky s Kašpárkem“. Ve 14 hod. byl program dne otevřených dveří ukončen.

Kaďourkovi

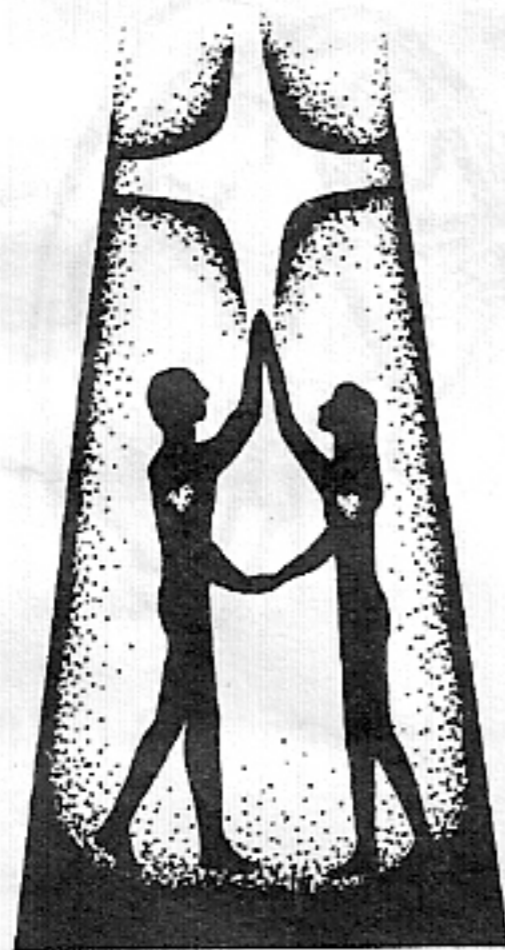


Svatební sobota

reportáž

Čtvrtý zářijový týden byla Velká sobota (alespoň pro některé z nás). Zejména pro Čírku Keprtovou a Michala Javoru, kteří si před částí farnosti slíbili, že se nikdy neopustí. Věřící naší farnosti doplnili i přátelé z farnosti Brno-Židenice, odkud pochází novomanžel, a pravděpodobně i odjinud. Plno bylo nejen v kostele, ale tentokrát i před oltářem. Mši koncelebroval kněz, který před jistými léty novomanželku pokřtil. Mezi přísluhujícími nechyběl samozřejmě bratr novomanžela, také otec Posád, jemuž byl Michal kdysi v našem

kostele pravou rukou coby kostelník, otec Šik a další přísluhující... Otec Posád nezapomněl trošku rýpnout, že si Michal nevěstu možná zasloužil svou službou. Abych to zkrátil, konala se u sv. Tomáše velmi radostná mše, při které vytrvale zpíval také tomáškovský sbor Jolly Singers, který přece u svatby své členky nemůže chybět. A vzpomenout bychom měli i Dr. Josefa Gerbricha, který dokáže klávesy varhan tak rozcvičit, až srdce zaplesá. Dlouhá gratulující fronta na konci mše svědčila o tom, že všechno dobře dopadlo a Církev i naše společenství je bohatší o další rodinu.



A ještě mi dovoďte středně krátkou zmínku o světském pokračování svatby. Hlavně z toho důvodu, jak velkoryse a obětavě byla pojata hostina. V obřanském sále jste si mohli poklábosit nejen s velkou rodinou Keprtů a Javorů, ale i s širokou plejádou kamarádů jak od Tomáška, tak ze Židenic, a skoro by se zdálo, že je přítomen celý kostel. A tak obrovská radost se až do noci dělila mezi mnoho bašticích, tančících, klábosících, popíjejících i jinak spokojených hostů. A vzpomeňme na závěr i vystoupení novomanželů, které si hosté vynutili. Byla to hra na svatební dar - tahací harmoniku. Přesto, že oba partneři jsou hudebníci, zrovna tento nástroj drželi v rukou

pravděpodobně poprvé v životě. Nicméně společnými silami, když si rozdělili síly na dvě části „tahání“ a „klávesy“, zvládli situaci výborně, takže si celý sál mohl společně zazpívat.

A tak přejeme oběma hodně Božích milostí a taky DĚKUJEME – za společný krásný den i jejich službu, kterou nenápadně mezi námi poskytují.

ki

DUWAMISH

reportáž

Byla to akce vskutku jedinečná. Nejen lidmi, kteří ji připravovali (hlavně Čolek, Chicken a David), a svým názvem, ale i celým svým průběhem.

Sraz byl 9.10. u katedrály sv. Petra a Pavla v 15.30 hod. Už tu byla samozřejmě Silven, která všechny vítala svým křikem, jen co je uviděla. Pak tam byla taky Střízlík (které trhala uši mluva Čolka podle způsobu indiánů) a mnoho dalších. Jelikož se jednalo o akci pro odvážlivce, co už „prožili alespoň čtrnáct krutých zim“ (pro ty méně chápavé - od 14 let), patřila jsem mezi nejmladší. Čolek se nám snažil zvláštní mluvou vysvětlit, co je vlastně cílem této hry a jaká jsou pravidla. Stručně:

Museli jsme vyluštit znakové písmo - prosté, že? Problém byl, že zprávy, které nám to umožňovaly a na kterých byl napsán klíč, ovšem vždy jen pro jeden znak, se nacházely na ploše pár desítek km.

A za druhé: musíme splnit to, co nám vyjde ve zprávě z obrázkového písma. Pokud to nechápete, jste na tom stejně jako já tehdy. Vy máte ale tu výhodu, že si to můžete ještě

jednou pomalu přečíst (i dvakrát). Taky jsme dostali 2 záchranné zprávy. Jednu proto, když nevyluštíme do 13 hod. znakové písmo, druhou, když bude 19 hod. a my stále nebudeme u poslední zprávy, která nám řekne, kam máme dojít (obě se samozřejmě vztahovaly k sobotě).

A když jsme všechno pochopili, mohli jsme vyjít. Naše družinka se vydala na hlavní nádraží (po cestě jsme si užili poznámek jako: „podívej se na ty exoty...“, ale nenechali jsme se odradit) a za půl hodiny jsme už jeli vláčkem do Vyškova. To jsme ještě nevěděli, co nás čeká. My jsme se rozhodli ještě jet autobusem do Opatovic, čímž jsme ušetřili asi tak 5 minut. Jakmile jsme dojeli, začali jsme hledat modrou značku. Jeden velmi milý pán nás prvně poslal



do Dmovic (fotbal máme rádi, ale co je moc to je moc) a potom na přehradu. Prozíravě jsme odbočili na úplně jinou cestu a byli jsme na sebe pyšní, jak jsme chytrí. Ne dlouho. Šli jsme samozřejmě špatně. A čím víc jsme šli někam dopryč, tím byla větší tma a my jsme pomalu začínali věřit, že modrou značku vůbec nenajdeme. Ale podařilo se. První úspěch nás velmi nažhavil a my šli rychle na první zprávu. Zatím se nám dařilo. Pak už tolik ne: ze čtyř míst, kde jsme mohli najít zprávy, jsme si odnesli jednu. A docela rychle jsme si začali uvědomovat, že to zase tak jednoduché nebude. Uložili jsme se

v lese (zatímco Chicken, David a Čolek si spinkali ve svých postýlkách) okolo půl dvanácté a po vydatné večeři (rajská polévka) jsme šli do hajan. Vstávali jsme v pět.

Druhý den byl o něco úspěšnější. I když jsme neobědvali ani špagety s kečupem, ani lanšmít, který jsme s sebou táhli (a z čehož měla Střízlík druhé vánoce), našli jsme asi osm zpráv. Tu poslední v Ruprechtově, kde jsme byli nuceni rozdělat záchrannou zprávu, protože bylo 13.00 hod. Ale i přes naše úspěchy jsme obrázkové písmo nevyluštili. A kdo se to neobjeví na cestě? Ani Pohádkový dědeček, ani Karkulka, ale Vlk se Střízlíkem a v těsném závěsu za nimi Slávek s Helčou. Společně jsme se vydali na zastávku, abychom se nějak dostali do Holštejna. Překvapení na zastávce bylo nemilé - nic nejelo, a tak jsme museli jít dalších 12 km pěšky. Na zřícenině Holštejn jsme našli zprávu, kde stálo, ať jdeme do jeskyně pod zříceninou. Háček byl v tom, že cesta byla podle zprávy „kluzká“, a proto jsme tam museli jít tak, jak jsme se rozhodli v teoretickém testu. Naše inteligentní skupinka zvolila správnou odpověď, a proto jsme šli v ponožkách. Zpráva nás zároveň poslala dál na nějaký rozcestník. Ten jsme



i přes černočernou tmou našli. Shodli jsme se zde na tom, že je stejně dost pozdě, a otevřeli jsme druhou záchrannou zprávu, která nás odkázala do asi 20 km vzdáleného Újezda u Černé Hory. Zmocnila se nás hrůza, a proto jsme si našli útulnou jeskyňku a v té se hezky vyspali.

V neděli jsme dopoledne dorazili do Skalního mlýna a odtud Střízlík zavolala do Újezda. Šídlo pro nás poslal autem Davida. Zatím jsme si roztáhli karimatky na louce a jako klub bezdomovců jsme se vyhřívali na sluníčku a jedli ovesné vločky. Jakmile jsme se rozhodli uvařit si špagety, přijel David a zavezl nás na nádraží do Blanska. Tam bylo mohutné vítání a my jsme si dali smažený sýr se salátem. Samozřejmě se tato akce neobešla bez různých omylů, jako např. když se v Radkově krosně objevilo pět obrovských petrželí, což chudák zjistil až doma (měla to být pomsta pro Chicken, Radek má ale bohužel tu smůlu, že má podobnou krosnu jako Chicken). A jinak to bylo moc fajn. Vlákem jsme dojeli až do Brna a rozešli jsme se domů za maminkami.

Tahle akce byla úplně super. Nikomu se sice nepodařilo dojít až do cíle, ale pěkných zážitků měli všichni plno. A jestli se něco takového bude ještě někdy konat, nenechte si to ujít a určitě přijďte!

Vaše Veverka

Ještě prožitek jednoho z kamarádů, který svou cestu k Bohu teprve hledá:

Sobotní večer s promítáním diáček z různých míst světa a četbou jednoho z dopisů, zaslaných indiány do Washingtonu, byl vlastně jakýmsi zamyšlením nad přírodou, nad civilizací i nad námi samými a zároveň krásným zakončením celé hry, která sice neměla vítěze, ale určitě přispěla k tomu, že se naše srdce trošičku pootevřela.

Proč tak dlouhý a záhadný příspěvek pro mládež?

Vytvářet farní společenství neznamena jen nedělní mši svatou a stisk sousedovy ruky při pozdravení pokoje. Myslím, že v naší farnosti je dobré společenství mladých, kteří si vzájemně pomáhají při hledání životního poslání, při přerůstání dětské víry ve víru dospělého křesťana. A nejen to. Užijí spolu taky spoustu legrace i dobrodružství, neboť o osobnosti nadané fantazií a vytříbeným smyslem pro humor zde není nouze. Posuďte sami a rozhodněte, zda následující příspěvek je:

- úvodní referát konference Českého svazu rybářů
- pravdivá reportáž o výlovu jednoho menšího rybníka nedaleko Havlíčkova Brodu
- sci-fi povídka
- láskyplný návod jak přepadat dívčí tábor.

Své názory volejte na tel. 52 05 84 (Jana Borkovcová) a tel. 57 04 46 (Dominik Čolek Heger a Markéta Jacare Hegerová) - kontakt pro všechny, kdo mají zájem dostat se do dobré party a prožili alespoň 14 krutých zim.

Jak jsem potkal ryby

příběh

Co jsem dorazil vod Havlboudy, našel jsem si pěkný flek u polorozbořený boudy a šel vomrknout terén. Rázoval jsem si to kopřivama až k potoku, odkud jsem sledoval, jak ryby plavou z kuchyně k týpku a naopak. Čvachtající po rozbahněném dně povykovaly

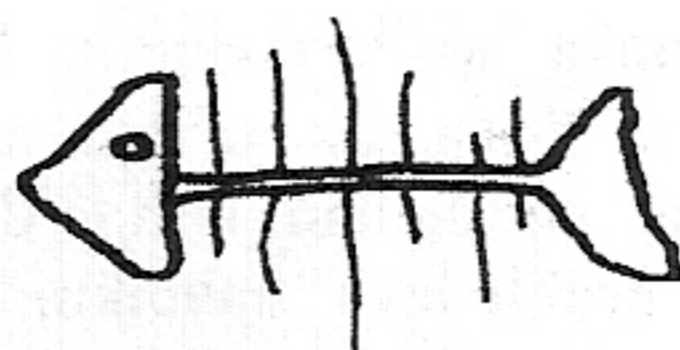
a vesele stříhaly ušima a vlasy. Jak si tak bezstarostně plavaly, ani netušily, že večer bude výlov.

Nechal jsem ryby rybama a šel se ustájit do hustníku. Sytil jsem se představami o nadcházejícím lovu a skývou chleba smáčenou vlahým letním deštěm. Mravenci se ukládali k spánku a bylo slyšet, jak myší maminka šeptá svým potomkům pohádku na dobrou noc. Les usínal a nad rybníkem střízlík smutně píseň pěl. Když mu došel dech, předal žezlo dešti, který se rozšuměl nad krajem.

Ubránil jsem se snění a začal si balit nádobíčko na ryby. Vzal pořádný vlasec, navázal háček, kapsy naplnil těstem, taky hadry na kluzké ryby a vyrazil.

Snažil jsem se být potichu, abych je nevyplašil, a tak se dostal ke stavidlu, kam se chodily najíst. Krmivo bylo dobře zamčeno, pramici chyběla vesla, a tak mi nezbylo než nahazovat z hráze. Porybný v pláštěnce prošmejdil okolí a sunul se dál. Náhle se rozčeřila hladina a těsně pod ní se objevila ryba. Rychle jsem připravil podběrák a rozhodil návnadu. Ryba byla natolik hloupá, že mi vplula rovnou do náruče. Když pochopila, co se děje, bylo už na útěk pozdě. Začala kolem sebe mrskat a usilovně mlčela. Při souboji mě kousla do malíčku. Chtěl jsem ji rovnou klepnout, ale uklidnila se, a tak jsem ji schoval v lese. Ryba tak mlčela, že ji uslyšel porybný. Nevěděl zpočátku, o co jde, ale když zjistil, že mu v rybníce chybí oblíbený kus, típnul zlostně cigaretu a zasypáváje mne nadávkami, rozběhl se za mnou. Ačkoli to zprvu vypadalo, že neumí vůbec běhat, dostihl mě ještě poblíž rybníka. Na svůj věk byl celkem mrštný a obklíčil mne z více stran. Sesypal se na mne a držel tu za nohu, tu za ruku, a nebo mi visel na krku jako kravata. Váleli jsme se hned v lese, hned v blátě rybníka a ryba se mezitím vesele mrskala v bařohu. Když mi přišlápl

dvě krční tepny, řekl jsem si, že taková ryba za to nestojí, a že byla stejně podměrečná, a tak jsme ji společně vypustili zpátky do rybníka. A protože byl porybný dobrák od kosti, pozval mě do své světničky na rybí pomazánku a něco tekutého.



Vlk a David

P.S.: Tento příběh se skutečně udál. Jména osob a místo děje byla na požádání zúčastněných pozměněna. Druhé doplněné a přepracované vydání, o jehož pravdivosti lze s úspěchem pochybovat, publikoval autorka Thalion již v raném věku 16ti let. Na základě tohoto díla byla zpochybněna její důvěryhodnost, což mělo značný vliv na její pozdější vývoj.



Pohádka pro děti

Káťa vyskočila z tramvaje jako první a ohlédla se po mamince. Ano, už vystupuje a nese ten krásný věnec, co včera spolu dělali z borových větviček, barevného listí, šípků a slaměnek. Kačenka se chytne maminky za ruku a vesele poskakuje. Vždycky se na hřbitov za babičkou moc těší, ale teď na podzim, když už je skoro tma a plamínky svíček se třepetají ve větru, teď je to tam nejhezčí. Kátě to tady vůbec nepřipadá smutné, jen takové tajuplné a napínavé.

A maminka jí vždycky vypráví o babičce: jaká byla hodná a milá, co hezkého spolu prožily a jak je jí teď v nebi u Pána Ježíše dobře. Kačenka poslouchá, v duchu si babičku představuje a zdá se jí, že ji taky dobře zná.

Maminka se zastavuje u stánku se svíčkami a Káťa už očima vybírá tu nejkrásnější, co dlouho hoří. Ale co to? Maminka prohledává kabelku, a znovu a znovu, ale peněženka nikde! Že by ji zapomněla doma? To se mamince nestává. Teď se na kabelku vrhla i Kačenka a hrabe se v ní jako krtek. „Počkej, neblázni, všechno mi to přeházíš,“ mračí se maminka, ale Káťa se nedá odstrčit: „Mami, přece babička nemůže být bez svíčky - to by jí určitě bylo líto!“ Maminka naposledy prohlédne kabelku, zaklapne ji a přičupne k holčičce, které se v očích lesknou slzy. „Myško, babičce stačí, když se za ni pomodlíme; ona dobře ví, že ji máme rádi. A příští neděli sem určitě zajdeme znovu. A se svíčkou!“ Kačenka přikývne, ale v dušičce s tím smířená není. Už si vedle maminky neposkakuje. I když jí pilně pomáhá odměst listí a upravit babiččin hrob, je jí smutno a musí slzičky dobře hlídat. Teprve když se spolu s maminkou za babičku modlí, bleskne jí hlavou nápad. Je tu tolik hrobů, o které se nikdo nestará, kde nikdy nezabliká světélko zapálené svíčky. Co kdyby...? Kačenka v duchu horečně počítá své úspory. Co kdyby vzala své našetřené penízky a nakoupila s maminkou svíčky. Alespoň na některém z opuštěných hrobů by zapálily svíčku a pomodlily se za všechny, úplně za všechny. Kačenka se doširoka usměje a už se těší na příští neděli, už si zase poskakuje. V očích jí září světlo všech svíček zářících do tmy, v srdci si nese sílu všech modliteb nesoucích se k nebi.

mv

Pro bystré oči

Najdeš 2 stejné svíčky?



Pro bystré hlavy

Slavností 10 4 12 11 8 4 1 2 9 5 3 13 1 2 6 7 4
(vylušti podle klíče)

- začíná postní doba ano/ne
- slavíme Ježíšův vjezd do Jeruzaléma ano/ne
- končí církevní rok ano/ne
- začíná advent ano/ne
- tato slavnost připadá vždy na pondělí ano/ne
- je to poslední neděle církevního roku .. ano/ne

KLÍČ: KRTEK 1 2 3 4 1
SÁL 5 6 7
ŽÁBA 12 6 0 13
ŠIJÍ 8 9 10 11

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně
Vydává: Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,
☒ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15
P. Petr Vrbacký, farář
Redakce: Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kad'ourek,
David Svoboda

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.